

— JEG KUNNE GODT TÆNKE MIG AT BLIVE GIFT, MEN HVORDAN FINDER MAN EN PIGE, DER ER I STAND TIL AT ELSKE MENNESKET OG IKKE BARE NAVNET? SUKKER ELVIS PRESLEY

AF DENIS DUPERLEY

udfordringer, alt det dér, De ved nok.

Jeg ville meget gerne gøre fremskridt. Men jeg er blevet klar over med tiden, at man ikke skal bide mere af end man kan tygge, indenfor den industri man kalder show-business. Man kan ikke komme ud over sin begrænsning.

DET ville naturligvis være hyggeligt, hvis jeg kunne indspille en kunstnerisk præget film. Måske vil jeg en dag nå så langt, at der kan blive tale om noget sådant, men ikke nu. Jeg har gennem årene haft lejlighed til at udvikle min dømmekraft med hensyn til mine medmennesker. Jeg holder mig borte fra dem, der kan give mig ballade. Især kvinder.

Jeg trakter ikke efter at omgås de rige eller berømtedene. Jeg omgås helst min egen slags. Mine fornøjelser er ganske almindelige. Jeg kan godt lide fodbold. Jeg læser medicinske lærebøger. Da jeg gik i realskole, drømte jeg om at blive læge. Det blev ikke rigtigt til noget.

JEG KUNNE GODT TÆNKE MIG AT BLIVE GIFT, men hvordan bærer jeg mig ad med at finde en pige, der er både forstående og loyal — som er i stand til at elske mennesket og ikke bare navnet?

Teen-age-idolet er blevet voksen. Millioener elsker ham. Selv spekulerer han over, om kærligheden overhovedet eksisterer — for ham, mennesket, ikke plademillionæren.

ERIK THYGESEN prøver i dette causeri at finde ud af, hvad et professionelt tommelfingermenneske er for noget

ca. 2 overnatninger. Her foregår det samme som ved stoppestederne — erfaringer stilles til rådighed for kolleger.

KUN sjældent ser man medlemmerne hjælpe hinanden med stop. Dertil er deres position i de respektive køretøjer for usikker og for afhængig af chaufførernes forordning. Alene en anmodning om en medpassager kan vække en chaufførmistanke om komplot og udnyttelse, og resultatet vil ofte blive, at hverken den, der har standset bilen, eller kollegaen vil komme med.

Mange vejrydskonferencer udvikler sig fra almindelige turistsludder til diskussioner om chauffører og deres motiver. Mange besynderlige teorier er blevet fremført, og givet er det, at det forekommer at være et stort mysterium hver gang en bil ejer standser for at tage en støvet og ofte ubarberet og spritstinkende proletarturist med i sit køretøj.

En gentagen frase siger noget om 'handelsrejsende' og 'lange afstande' og 'trang til at sludre'. Forklaringen lyder antagelig, hvis det blot ikke var for de mange chaufførers tavshed — især de handelsrejsende, som måske vil vrisse et 'Hop ind!' og et 'Hvortil? Hvorfra?' og derpå skruer op for radioen eller

STOPPERENS dristighed er i virkeligheden, at han har tilstrækkeligt mod og dristighed til at turde tro på og løbe an på en slags inter-human fællesskabsfølelse. Det er interessant, at de bedste stoppelande i Vesteuropa netop er små lande, hvor samarbejde og hjælpsomhed har været og er en daglig nødvendighed. Jeg tænker her på stater som Finland, Irland og Grækenland. Og det er med beklagelse, man må konstatere, at disse træk almindeligvis forsvinder proportionalt med et lands stigende levefod, således at man i bilrige områder som Svejs, Sverige og Syd-Californien må benytte offentlige transportmidler, hvis man ønsker at komme nogen steder.

Næst efter hjælpsomhed er nysgerrighed vel den vigtigste kraft, når vi ser bort fra Det mellemste Østen, hvor der stikker politiske motiver bag.

Som oftest er det første, en chauffør spørger om nationalitet, rejsemål, stilling, familieforhold, mening om værtslandet. Derpå vil han ubevidst vise, hvor betaget han er af stopperens berømted og mod og duft af eventyr. Til slut vil han — hvis han er tilstrækkelig dristig — spørge om, hvorfor han går på stop, eller hvordan han kan blive ved med at trille videre i det uendelige.

Og det er netop spørgsmålet. Almindeligvis fremmunder den professionelle et par fraser om fattige studenter og dyre studieprojekter, som den lange afstand har stillet sig i vejen for — mens sandheden som regel er, at han ikke kan besvare spørgsmålet, at han ikke engang har et bestemt mål.

Dvs. naturligvis har han et rejsemål. Aldrig har man hørt om en stopper, som har vaklet på dette punkt. Men han kan ændre sit bestemmelsessted adskillige gange om dagen — afhængende af oplysninger fra chauffører og nye muligheder fra nye stoppesteder — og mon ikke det er dette usikkerhedsmoment, der får ham til at fortsætte?

HVERT stoppested kan blive den fantastiske undergang, søg og frygtet, stopperens mareridt: skal han strande her? Endnu har der altid været en udvej, men denne gang måske...

Hvert lift kan udvikle sig til et eventyrlift eller det absolut modsatte. Tilfældet tilbedes.

Og måske er stopperen i virkeligheden andet og mere end blot en bilparasit. Hvad, skal jeg ikke kunne sige, men måske — alligevel...

